

На нашој политичкој сцени готово свакодневно можемо откривати мноштво апсурда, нелогичности и недоследности. Може се слободно рећи да је политика у Србији чудесна творевина, саздана од искључивости, контроверзних и немогућих политичких савеза, и изнад свега жеље да се власт одржи по сваку цену и без обзира на основне политичке идеје на које се странке позивају у изборним кампањама, када дају најнереалнија обећања и најневероватније изјаве. Тако добијамо чудновате и нелогичне политичке коалиције, у чијој су основи вапијућа недоследност и одсуство елементарне начелности.

Идеолошку конфузију можемо препознати на сваком кораку, нарочито у време изборне кампање, када на површину исплива најцрњи политички талог. То су специфични политички деривати који сведоче о томе да се политика у нашој средини претвара у неку врсту шведског стола на коме се може наћи за сваког понешто. Изгубљена је она неопходна профилисаност политичких концепција и организација, и све се слива у мутну и тмасту плутајућу политичку каљугу.

У овако пулсирајућем политичком вашаришту посебно место заузима Демократска странка као политичка организација која претендује да буде она у сваком стабилном друштву неопходна средишњица која остварује толико потребну политичку равнотежу, трагајући за рационалним и ефикасним политичким компромисима и обезбеђујући спровођење јасно обликоване државне и националне политике. Осећај за државна питања и државотворност је кроз историју Демократске странка био је и остао главна политичка одредница. Њен председник Борис Тадић је у једном интервјуу говорио о Демократској странци као организацији која има јасно одређену државну и националну политику. „Инсистирао сам на државотворном карактеру ДС-а, на томе да се интерес странке подређује државним, то јест да ништа не сме бити важније од саме државе. То је одговорна национална политика. Обављајући дужност председника Србије, све време се трудим да градим једну нову националну политику.“

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 27 април 2008 19:46

Проблем настаје када се испостави да водећи функционери ДС -а невољно, и то не само у овој изборној кампањи, следе овако конципирану политику. Они веома ретко помињу и само постојање националне политике у ДС -у, и више су склони да се утопе у низ општих фраза о неопходности европских интеграција. То се нарочито може видети у политичким сучељавањима са представницима Либерално демократске партије, који жестоко и беспштедно критикују и сâм помен национално одговорне и државотворне политике ДС-а. Међутим, њихово политичко кидисање остаје без адекватног одговора управо од оних који би морали да бране основне принципе националне политике.

Представници ДС-а тврде да деле мишљење ЛДП-а о најбитнијим државним и националним питањима, при чему је једино спорно одређење према независности Косова. Реч је о својеврсном политичком мазохизму и политичкој располућености функционера Демократске странке, који немоћно подилазе и политички кокетирају са јуришницима Либерално демократске партије у њиховој негацији не само државне и националне политике о очувању територијалног интегритета Србије. Просто је жалосно гледати како представници ДС-а прећутно подржавају најекстремније ставове функционера Либерално демократске партије, доводећи себе у дубоку политичку дефанзиву и положај немоћних статиста у овој изборној кампањи. Међутим, не пропуштају да изразе задовољство што ће можда бити у прилици да заједно конституишу проевропску владу.

Демократска странка не реагује на перманентне и отворене нападе ЛДП-а, чија је очигледна намера – коју и не скривају – да својим политичким радикализмом и тзв. бескомпромисношћу преузму што већи део њеног бирачког и страначког тела, при томе их непрестано оптужујући и нападајући за оклевање, компромисерство, недоследност, кохабитацију и неконзистентност. Ова намера је уочљива у наступима председника ЛДП-а, који се јавља као тотор недорасле и залутале Демократске странке, стално јој држећи лекције о политичкој доследности и потреби да се врати на пут Зорана Ђинђића, који он, као нови политички месија, у свом псеудохаризматском надахнућу верује да следи. „ДС треба да се врати на Зоранов пут. Ако неће да приђу нама, нека приђу ономе што су некада били, ономе што је тај човек радио. Председник Србије и ДС-а Борис Тадић треба да буде лидер државе, а не статиста у Коштуничином систему вредности. Глас за Тадића у овом тренутку је глас за Коштуницу и Николића, а Демократска странка наставља странпутицом којом је кренула. Да бисмо били у стању да завршимо тај посао, потребна нам је већа политичка снага. Зато су ови избори тест за бираче Демократске странке који треба да изврше притисак на Тадића да промени своју политику. Ако он није у стању да се мења, бирачи треба да своју политичку подршку усмере ка онима који су у стању да ураде оно за шта Тадић више није способан, да врате Србију на Зоранов пут.“

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 27 април 2008 19:46

Из ових речи политичка намера председника ЛДП-а је више него јасна, његова странка треба да јача тако што ће разарати Демократску странку и користити сваку прилику да је изложи најжешћим нападима за колебљивост и неодређеност политике. На тај начин ће привлачити незадовољне чланове, којих је очигледно све више. То једино не виде функционери Демократске странке, будући да су изгубили контакт са реалношћу и верују да ће им изборни успех донети проста инерција бирачког тела са председничких избора.

Шеф изборног штаба Листе за европску Србију Марко Ђуришић је изјавио да странка Чедомира Јовановића наставља праксу започету током председничких избора када је ускратила подршку Тадићу. ЛДП, уместо да своју политичку активност заснива на нападима на оне странке које су против европске Србије, највећи део кампање посвећује нападима на листу за европску Србију.

У борби за политичке поене мора се показати минимум политичке честитост, увелико закаснеле и неубедљиве. Шта још треба да се догоди да би Демократска странка изашла из своје дефанзивне позиције у односу на ЛДП, и одлучније и резолутније афирмисала и бранила своју нову национално одговорну државну политику. То не може да ради само председник, већ је то обавеза свих представника ДС-а.

Разлике између ЛДП -а и ДС-а нису само у вођењу државне и националне политике, већ и када је реч о економском и политичком програму. Либерално демократска партија у овој кампањи себе отворено декларише као странку која заговара апсолутну либерализацију у економији и повлачење државе из сфере економије, док Демократска странка себе све чешће профилише као модерну социјал-демократску странку, у чијим је темељима заступање принципа социјалне правде и увођење социјалних коректива у деловање слободне тржишне привреде у којој држава има улогу и значај. То су изузетно велике и дубоке политичке разлике и не могу се покривати заједничком проевропском идеолошком мантром и тзв. прореформском оријентацијом и могућом постизборном сарадњом, у којој ће ипак млађи партнер бити третиран као размажено и недорасло политичко дериште, коме је у природи да се понаша као да му је дозвољено да непрестано себе представља као глас разума.

О томе нам најбоље сведоче политички иступи кандидаткиње ЛДП-а за градоначелника Београда Биљане Србљановић, која је успела да само у неколико јавних наступа у кампањи демонстрира како изгледају ароганција, нетолеранција, вређање и одсуство осећања за одговоран политички говор, а све под покличем и залагањем за департизацију градске управе. Она покушава да себе представи као глас ојађених и

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 27 април 2008 19:46

обесправљених грађана, а показала је да није способна да води озбиљан политички дијалог, саслуша саговорника и уважи другачије мишљење. Она нам је славобитно саопштила да је дошла до епохалног политичког открића да су органи власти у овој држави и у главном граду у канцама партијских олигархија, чиме се препоручила као борац за непосредну демократију и изворне интересе грађана. Само је пропустила да цитира на сву срећу заборављеног теоретичара делегатског система Едварда Кардеља, али биће вероватно и тога, кампања је тек на пола пута.

Очигледна је велика противречност што се она бори против партитократије као кандидат једне партије, без обзира на то што покушава да ову партију представи као широк грађански покрет. Биљана Србљановић је такође пропустила да нас обавести како су њени партијски пријатељи делили места у држави и управним одборима у време када су били на власти. Не сећам се да су се тада питали нешто грађани, већ су одлучујућу улогу имале партијске квоте. Сада ти исти људи говоре о погубности партијске државе, а у своје време ништа нису учинили на њеној разградњи, напротив, само су је стабилизовали и ојачали. Залагање Биљане Србљановић делује као бајати политички перформанс, у коме је њој додељена улога разбеснелог борца против партитократије.

Међутим, и у овом случају ДС није реаговао на тешке и озбиљне нападе ове острашћене Алисе у земљи политичких чуда. А управо је она – понављајући испразну и изанђалу политичку мантру да се не бори за власт, већ за одлучујући утицај и глас грађана – сасула мноштво најтежих осуда и дисквалификација на рачун актуелне градске власти и Демократске странке. ДС је преко ових нервозних и неартикулисаних напада прешао као преко успутне незгоде на сјајном проевропском путу, јер је опет реч о могућем коалиционом партнеру. Не бих се изненадио да након избора управо Биљана Србљановић, као самозвани представник и бранилац гласа и интереса грађана, добије место заменика градоначелника како би Демократска странка још једном демонстрирала своју политичку ширину, европско опредељење и залагање за одбрану београдског духа.

То не би било први пут да Демократска странка управо због своје недоследности и колебљивости пропусти прилику да афирмише одговорну националну и државну политику, настојећи да постигне немогуће – да води националну и државну политику и да улази у непринципијелне коалиционе савезе управо са политичким снагама које су очигледан пример негације и поништавања такве политике. Та су времена дефинитивно прошла, и она политичка снага која то буде схватила моћи ће да се извуче из ове разарајуће конфузије, у којој су већ дуго наша политика и друштво.

Политички мазохизам Демократске странке

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 27 април 2008 19:46

23. април 2008. године